

ného sloužící k provozu. Názor dovolatelův, že pokladny k výdeji jízdních lístků ve staniční budově a přístup k nim nepožívají a také nepotřebují ohledně bezpečnosti cestujících (ne jiného obecnstva) zvláštní ochrany, vyvrátil již soud odvolací a stačí proto v tomto směru poukaz na správné důvody napadeného rozsudku, neboť jest jisto, že dráha, dávajíc si od cestujících za převoz platiti, jest povinna s ohledem na rychlost, s jakou se provoz děje následkem použití parního pohonu, postarati se o bezpečnost cestujících již při koupi jízdních lístků. Jest přirozeno, že zákon o ručení železnic nevztahuje se na úrazy jiných osob než cestujících, které do staniční budovy vstoupily. Jsou proto vývody dovolání poukazující k tomu, že jiné osoby než cestující vstoupivší do staniční budovy ochrany zákona o ručení železnic nepožívají, celkem správné, v souzeném případě nemají však s věcí nic činiti, poněvadž nejde o takovou osobu, nýbrž o cestujícího, který chtěl a také musel jediňě za účelem opatření si jízdního lístku do staniční budovy vstoupiti a při tom utrpěl úraz. Jest proto právní posouzení věci, pokud jde o otázku příhody v dopravě, bezvadným a dovolání neodůvodněným. Když tomu tak a jde o příhodu v dopravě, může žalovaný v souzeném případě sprostěn býti závazku k náhradě škody důkazem, že si žalobce úraz sám zavinil. Důkaz tento se žalovanému nepodařil a soud dovolací sdílí plně důvody soudu odvolacího uvedené pro to, že žalovaný na svém úrazu nenese viny.

Čís. 6658.

Pokud majitel ostrého psa ručí za škodu jím způsobenou pro nezdatnost svého zřízence, jemuž svěřil psa k opatrování,

(Rozh. ze dne 4. ledna 1927, Rv I 700/26.)

Žalobce byl napaden hlídacím psem žalovaného Josefa D-a, ienž psa byl svěřil k opatrování svému zřízenci Habidu H-ovi. Pes žalobce pokousal a poškodil mu šat. Žalobě o náhradu škody vyhověl procesní soud první stolice pouze potud, pokud směřovala proti Habidu H-ovi. Odvolací soud nevyhověl odvolání žalobcovu.

Nejvyšší soud k dovolání žalobce vyhověl žalobě i proti Josefu D-ovi.

D ů v o d y:

Soud odvolací v souhlase se soudem první stolice zamítl prosbu žalobní ohledně žalovaného Josefa D-a proto, že dle jeho názoru tento žalovaný není žalobci zodpověden za škodu jeho psem mu způsobenou, poněvadž dohled nad psem svěřil žalovanému Habidu H-ovi, jako svému zřízenci, o němž nevěděl a věděti nemohl, že jest osobou k tomu nezdatnou, an jest u něho skoro dvě léta zaměstnán, po tu dobu vodil psa na procházku a dosud nic se nepříhodilo, ačkoliv pes jest ostrým psem hlídacím, a poněvadž dále dal žalovanému Habidu H-ovi na opatření

psa košík a šňůru a tím dostal své povinnosti jako držitel psa ve smyslu §u 1320 obč. zák. Toto právní posouzení věci odvolacím soudem neshledává soud dovolací správným. Závazek žalovaného Josefa D-a jako držitele psa k náhradě škody žalobcovi psem způsobené plyne podle §u 1320 obč. zák. již sám o sobě z toho, že žalobcovi byla psem způsobena škoda a že zřízenec žalovaného, jemuž opatrování psa svěřil, ukázal se nezdatným tak, že dle stavu věci žalovaný Josef D. bez ohledu na to, zda o této nezdatnosti svého zřízence věděl nebo věděti mohl, za škodu žalobci zodpovídá, ježto nepodařilo se mu prokázati, že se postaral dostatečně o potřebný dozor nad psem. Soud odvolací uznal, že nezdatnost žalovaného Habida H-a v tomto případě jest prokázána, ježto v blízkosti veřejné cesty sejmul ostrému hlídacímu psu košík, na louku ulehl a usnul, aniž by se o psa dále staral, t. j. psa opatřil tak, aby škodu způsobiti nemohl. Toto jednání žalovaného Habida H-a jest zajisté takového rázu, že z něho plyne nejen bezstarostnost tohoto žalovaného jako hlídače psa, nýbrž přímo jeho nezdatnost k opatrování psa, kterou by žalovaný Josef D. při náležitě obezřetnosti a dohledu na svého zřízence byl musel již dříve poznati, ano se jedná o osobu ve zdejších poměrech nevyrostlou, což žalovanému ukládalo zvláštní opatrnost a dozor nad ním. Bylo zajisté povinností žalovaného Josefa D-a, jako držitele psa a zaměstnavatele Habida H-a, by, svěřiv takové osobě opatrování a dozor nad svým ostrým hlídacím psem, nespokojil se tím, že se snad jeho zřízenec jevil k tomuto doзору a opatrování psa fyzicky způsobilým a žalovaný to o něm mohl předpokládati, nýbrž bylo jeho povinností, aby se staral o to, zda se jeví osobou k opatření psa a doзору nad ním zdatnou. Této své povinnosti žalovaný Josef D. dle zjištěného stavu věci nedostál, neboť k tomu, by mohl považovati svého zřízence za osobu zdatnou k úkolu jí svěřenému, nestačí, že Habid H. jako jeho zřízenec psa již skoro dva roky vodil na procházku, aniž se co stalo, a že mu při tom žalovaný Josef D. dával k opatření psa košík a šňůru, poněvadž skutečnosti tyto samy o sobě ještě nejsou důkazem toho, že Habid H. byl osobou k opatrování a dohledu nad psem zdatnou, když v souzeném případě dopustil se takové bezstarostnosti, že z ní nadevší pochybu plyne jeho nezdatnost k opatrování psa a dohledu nad ním (§ 1315 obč. zák.). Tento nedostatek doзору žalovaného Josefa D-a nad jeho zřízencem zakládá vinu jeho jako držitele psa ve smyslu §u 1320 obč. zák., když psa svého svěřil osobě nezdatné, a nejde proto u něho o ručení za výsledek, nýbrž o zavinění, jej k náhradě škody žalobcovi zavazující.

Čís. 6659.

Učňovská smlouva, ujednaná ústně, není neplatna pro nedostatek písemné formy, leč že se vůle stran při ujednání smlouvy nesla k tomu, že písemné sepsání smlouvy má býti podmínkou její platnosti. Pokud nelze v napotomním vyplnění a podpisu blanketu učební smlouvy, jenž se odchyloval od ústní úmluvy, spatřovati změnu ústní úmluvy.

(Rozh. ze dne 4. ledna 1927, Rv I 706/26.)